

A vigyázó csillagokra

(részletek egy készülő regényből)

A fedélközben azt suttogták, már múlt éjszaka áldoztak. Feketét öltve kivonultak a szurdok szélére, farkasszemet nézve a vad hullámokkal. Tisztelettel köszöntötték a csillagokat, földig hajoltak, és átadtak valamit az isteneknek. A legénység nem árulta el, mit, hiába kérdezősködtem. Vad képek jelentek meg előttem, ahogy hullámzó fekhelyemen bámultam a mennyezetet. Fantáziám a múltba vitt vissza, a rémtörténetekhez, melyeket még gyerekként hallottam a sziget mágiájáról. Az istenekről, akik minden évben elragadnak valakit a viharos szirtről, a boszorkányokról, akik füstbe burkolózva nevetnek a halhatatlanok arcába.

Minden porcikám vágyott egy ilyen világba. Egy olyanba, mely nem fullasztó mosolyok, fáradtrózsaszín drapériák és cukormázás, habos desszertek mögé rejti zsarnokságát, hanem büszkén viseli igazát, bármilyen kegyetlen is legyen az. A legénység azt mondta, hogy a Forduló varázsterhes éjszakáján bármi megtörténhet. Úgy hitték, ilyenkor boszorkák táncolnak a viharos égen a csillagokkal, és megtisztul a világ. Amennyire tudtam, az én otthonom is a világhoz tartozott, mégsem éreztem egy pillanatig sem tisztának, még ilyenkor, szeptemberben sem. Mikor apám egy kellemetlen családi vacsorán bejelentette, hogy a szigetre utazik, csak azért tette, hogy eloszlassa a ránk telepedett nehéz csendet. Nem gondolta, hogy egy órán belül dolgozószobája ajtaján kopogtatok majd azt kérve, hogy vigyen magával. Én pedig azt nem gondoltam, hogy alig két hónappal huszonnegyedik születésnapom után egy hajókabin kemény ágyán virrasztom majd végig a Forduló előéjszakáját. Lázás izgalommal vártam az érkezést. Az meg sem fordult a fejemben, hogy más is várhat rám, mint amit ködös gyerekkori emlékeim és élénk képzeletem segítségével kialakítottam magamban. Hideg őszinteség, új emberek és friss környezet után vágyakoztam. Buzgón mocorgó lelkem egy pillanatra sem engedte, hogy lehunyjam szemem. Éles érzékekkel hallgattam a tenger zúgását és a hajótestet vadul csapkodó hullámokat. Amikor végre kelet felől tisztulni kezdett az ég, a fedélzeten csatlakoztam az érdekes természetű férfiakhoz, akik már javában feszítették a vitorlát, és hangos nevetéssel várták a partraszállást. Már én is láttam. A percről percre narancssárgább horizonton feltűntek egy távoli sziget körvonalai. Apám követelőző hangját hallva elszakítottuk tekintetüket a ködből kibontakozó szirtektől.

– Kérem, értse meg – magyarázta a kapitány fáradtan dörzsölve pirosuló tarkóját –, a vártnál korábban érkeztünk. Biztos vagyok benne, hogy még nem várják önöket.

– Ezzel én is tisztában vagyok – felelte apám hidegen. Fekete kalapját homlokába húzta, vaskos ujjjaival próbálta a fagyos szélben is a helyén tartani. Vastag, szőrmével gazdagított kabátja vadul lobogott alakja körül, nehéz természetét az arcát uraló fintor első pillantásra felfedte. – Mégsem látom be, miért ne érkezhetnénk korábban, ha már úgyszólván itt vagyunk.

Az őszülő férfi lemondóan felsóhajtott, és utasításokat kiáltozva visszavonult a kabinba. Apám egy örök győztes arckifejezésével bámult a sziget irányába, egy pillantást sem pazarolva a kapitányra, aki az út első napján még viselt egyenruháját semmibe véve a matrózok kényelmes szerelését hordta. A rutinosan dolgozó legénység tagjai a nyugati szigetek nyelvén adták egymás közt, ahogy a kötelekkel bajlódva forgolódtak körülöttem. Keserű szájjal figyeltem őket és az egyre közeledő partot. Már tisztán láttam a csontfehér világítótornyot, mely a sziget nyugati partszakaszán magaslott, a mólótól nem messze. Tompa sárga fénye drágakővé varázsolta a tenger habjait. Gyerekkoromban egyszer jártam a legtejjén, megmásztam a csúszósra koptatott kőlépcsőt. Azóta visszavágytam oda. A világítótorony mögött végtelennek tűnő erdő húzódott, mögötte pedig a ködből kibontakozó hegyoldalon csúcsosodott a sziget kormányzójának kastélya, valódi úticélunk. Csobbanást hallottam. Megengedtem magamnak egy mosolyt, amikor rájöttem, mi történt: a vízbe hajították a horgonyt. Apám őrjöngött, a kapitány pedig hűvös nyugalommal hallgatta az értelmetlen szóáradatot. Szakadt ingjében, izzadtságtól csillogó homlokával is nagyobb tekintély áradt belőle, mint pozícióját lépten-nyomon hirdető apámból.

– Nézze – tette fel kezét békítő szándékkal –, elhiszem, hogy üzletkötésben verhetetlen, de amíg nem tudja egymaga elkormányozni a kikötőig a hajót, kénytelen lesz belenyugodni a döntésembe. Egy óra múlva kikötünk, még épp csak pirkad.

Bármennyire is vártam, hogy a kikötőbe érjünk, a döbbent düh apám arcán bőven megérte a várakozást.

– Amint a kastélyba érünk, panaszt tesztek erre a Hennigarre – jelentette be önelégülten, amikor mellém ért a hajó orrába, ahonnan a lassan megtelő kikötőt bámultam. Engesztelhetetlen hangját hallva elszorult a torkom. Utunk során megkedveltem a mogorva, szófukar férfit, és attól tartottam, apám anyagi támogatása többet jelent a sziget kormányzója számára, mint egy névtelen kapitány megélhetése.

– Nem gondolom, hogy jó tárgyalási feltételeket biztosítana, ha a szerencsés érkezést panasszal koronáznád – jegyeztem meg. Reméltem, hogy nem hallja ki a keserűséget megjátszott bizonytalanságom mögött. Sűrű, ősz szemöldökét ráncos homlokán felvonva méregetett egy darabig, aztán megajándékozott ritka, hazug mosolyainak egyikével.

– Igazad van, Benjamin.

Könnyebb volt búcsút venni az izzadtságtól bűzlő legénységtől, mint amire számítottam. Foghíjas vigyorral integettek, amikor apám oldalán elindultam a ránk várakozó cseresznyebarna hintó felé. Nem tudtam, hétköznapokon milyen a kikötő hangulata, de a Forduló napjának hajnalán árusok és nézelődők tömege lepette el. A csontszínű vitorlájú, pompás hajók egymás után érkeztek, a móló kopott deszkáin fekete csipkét, igazgyöngyöt és friss homárt árultak halványzöld sátrak alól. Egy-egy sátor alatt reggelire gőzölgő kalácsot, hegyekbe pakolt gyümölcsöt és forró teát kínáltak, némelyben opálosan csillogó, kagylókból készített ékszereket. Hallottam már róluk, a legtöbben állandóan viselték őket. Védelemként szolgáltak a sziget démonjaival szemben. Máshol gondos kis kupacokban álltak az imakönyvek, az isteneket ábrázoló festmények és amulettek. A szigetlakók élénk beszélgetése, az áldozat után lehiggadt óceán lágy hullámozása és sós illata töltötte meg a párás levegőt. Korombéli, sötét köpenyében látványosan didergő fiú várt ránk a móló mellett. A díszesre faragott hintó előtt álldogáló szürke lovak fejét simogatta, amikor észrevett minket, és udvarias mosolyt küldött felénk. Magasabb volt nálam, fekete haja a ködtől csatagosan tapadt homlokához.

– Mr. Sullivan, ha nem tévedek – nyújtotta kezét. Fekete bőrkesztyűt viselt.

– A kastélyból küldtek? – kérdezett vissza apám, és kissé fintorogva rázott kezet vele. A fiú könnyedén bólintott, és kitárta nekünk a hintó ajtaját. Úgy tűnt, apám hideg üdvözlése és nyilvánvaló önteltsége a legkevésbé sem érinti meg. Minden mozdulata határozott volt, nem meghunyászkodó, ahogy azt az otthoni szolgálóktól megszokhattam. Hallgatagsága sem féltékenységből eredt. Jégkék tekintetét nem rejtegette előlünk, arcán kissé fölényes mosoly játszott, ahogy egyértelmű utasításokkal látta el a körülöttünk álló személyzetet. Intett a csomagjainkat cipelő legénységnek, hova pakoljanak, és betessékelt minket a hintó bársonyüléseire a hideg elől. Míg a poggyással vesződték, ő is a hintó mögé sétált.

– Jobb reggelt igazán nem választhattak volna – hallottam fojtottan bosszús hangját. A legénység egyik tagja a nyugati szigetek nyelvén felelt, pörgő szavakkal és harsány nevetéssel. Hátrapillantottam, láttam, amint fejét csóválva hátba veregeti a mocskos inget viselő férfit, int a többieknek, majd felénk se pillantva, komor arccal elsétált a hintó mellett, és a következő pillanatban meglódultunk. A kikötőben nyüzsgő járókelők kitértek a hintó útjából, mígnem letértünk a köves térről. Apám mindvégig hallgatagon gubbasztott mellettem, én pedig olyannyira elvesztem a mellettünk elsuhanó tájban, hogy fel sem tűnt gúnyos gazdagított megjegyzéseinek hiánya.

Sűrű tűlevelű erdő szűk ösvényein robogtunk, amíg el nem jutottunk a kastélyudvar köré épült falu határához. Felbukkant a fák között egy udvar, majd követte egy másik. Omladozó kunyhók és kövekből összetákolt házak váltogatták egymást a kanyargó, füstös utcákon, udvaraikon sötét kötényt és kendőt viselő asszonyok teregették frissen mosott ruháikat, az egyik utcaajtó mellett egy fehér, sáros

kutya csaholt. Gyerekek rohantak hallal megrakott kosaraikat cipelve háztól házig, az utcára kihordott kicsi faszékeken üldögélő, halászhálót kötő kalapos férfiak gyanakodva bámultak utánunk. Már teljesen kivilágosodott, mire a kastélykapuhoz értünk. A hintó le sem lassított, őrült tempóban gurultunk át a feketére mázolt kovácsoltvas alatt. Erdővel szegélyezett angolpark tárult a szemem elé a kővel kirakott út melletti fasor mögül. Hatalmas mező, a kastélyon túl pedig mélyszürke sziklafal szorította maga mellé a hajnali köd foszladozó maradványait. Csúcsa valósággal ragyogott a reggeli napfényben, a körülötte rikoltozva versengő varjak szinte fürödtek benne. A kastély mélybarna fala dísztelenül magaslott a kőút végén, homokszínű domborművekkel keretezett ablakai sárgán csillogva verték vissza a fényt. Apám csicsás kúriája eltörpült a hatalmas építmény mellett. Ahogy a hintó hirtelen megállt a bejárat előtt és kiszálltam, hirtelen tudatosult bennem, hogy mennyit haladtunk felfelé. A lovak izzadsága ott habzott izmos nyakukon. Szemem elé tárult a sziget egészen a kikötőig, az előbb annyira zsúfoltnak tűnő falu házai apró pontoknak tűntek ebből a távolságból, az erdő pedig nem volt több, csak egy zöld massa a házak és a sárgán villódzó tenger között.

– Ha eleget nézelődtél, Benjamin... – szólt rám apám gúnyosan, és az ajtóban álldogáló inast követve belépett a kastélyba. Vonakodva indultam utána, de az értünk kiküldött fiú halk nevetését hallva megtorpantam. A hintó oldalának dőlve nézett rám, előbbi komorságától és udvarias mosolyától megszabadult, szeme őszintén csillogott.

– Damien Pierce – nyújtotta kezét, miután megszabadult bőrkesztyűjétől.

– Ben Sullivan – viszonztam mosolyát.

– Idő kell, míg az ember megszokja – mutatott a tenger irányába. – Tudod már, mennyi ideig maradtok?

– Még nem – feleltem bizonytalanul, de ámulattal túlcsordult pillantásom biztosan mást üzent.

Ahonnán én jöttem, melegek voltak a nyarak. A napfény émelyítő hője beszökött a szobákba éjszakára, még a tölgyek árnyékában is állandóan levegőért kapkodtunk és hűtött rózsalimonádét kortyolgattunk. Gyerekként imádtam. A puha gyep, a virágillat, a mézédés gyümölcsök... Minden fényes volt, világos és gondtalan. Ahogy teltek az évek, úgy vált egyre inkább fullasztóvá. Már nem segített a jeges ital, a vékony vászoning, a fűszálak a talpam alatt. Itt, a köd cseppjeit érezve arcomon, mintha megtelt volna a tudóm a fagyos levegővel, kitágult a mellkasom, és újra szabadon vert a szívem. Damien nem felelt, hagyta, hogy álmélkodjak, majd elindult a kastély bejárata felé.

– Javíts ki, ha megérezéseim csálnak, de úgy sejtem, téged hidegen hagy a... megbeszélés menete. – Kurtán bólintottam, és követtem őt a faburkolattal díszített előcsarnokba. – Ha szeretnéd, körbevezetlek, amíg édesapádat köszönti a kormányzó. Majd a reggelin csatlakozhatsz hozzájuk.

Kábán helyeselttem, de éhes tekintetem már a freskóval borított kupolán csüngött. Arra számítottam, hogy a sziget isteneit ábrázolja majd, de közülük, úgy tűnt, csak egy érdemelt ki helyet magának a remekművön. Fekete árnyként magaslott az olajfestékekkel felmázolt erdő fölé a kupola közepén, és az ösvényen száguldó fekete lovasokat figyelte üresen fénylő szemeivel.

– Ő Maeryl, a tenger istene – hallottam magam mellől Damien hangját. – Róla kapta nevét az északi szurdok. – Azt sem tudtam, merre nézzek. Krémszínű, nyakig felgombolt egyenruhában szaladgáló szolgálók kerülgettek minket. Behordták a csomagjainkat a hintóról, tálcákon egyensúlyoztak poharakat, a franciaablakok üvegét sikálták, terítőkön és tányérkészleteken vitatkoztak a lépcső tövében. Nem a díszes kupola volt a fogadócsarnok egyetlen csodája. Ragyogó fekete márványlapokkal borították a padlót, amik éles kontrasztban álltak a halványbézs falakkal és a hatalmas ablakokkal. A csarnok sarkaiban méretes, aranypikkelyekkel dekorált vázák álltak, megrakva illatozó tarka virágokkal. – Az a sziget másik oldalán fekszik, szóval még nem láthattad. Viszont több, mint valószínű, hogy este kimentek majd megnézni az ünnepséget apáddal.

– Te nem? – kérdeztem csodálkozva. Annyit még én is tudtam, hogy a vallási szertartásokon hagyományosan minden szigetlakó részt vett. Még a csecsemőket és a fekvőbetegeket is kivitték. Gyerekkoromban én is jártam már a szurdoknál a bátyámmal. Emlékeztem a sziklát csapkodó tenger dühödt zajára, a harmatos mezőn térdepelő tömegre, a suttogásszerű kantálás monotonására, és arra, mennyire álmos lettem tőle.

– Én induláskor még köztük leszek – mutatott hosszú, sápadt ujjával a freskó lovasaira. – Kis késéssel szoktunk érkezni.

Döbbenettől elhűlve fordultam felé, és csak most tűnt fel, hogy időközben megszabadult nehéz köpenyétől. Szűk, fekete lovaglónadrágot és hosszú kabátot viselt, fehér, fodros kezelője eltakarta csuklóját. Emlékképek jelentek meg előttem könyvek lapjaira rajzolt férfiakról, akik feketét viseltek, arcukat maszkkal fedték, és lóháton néztek szembe a félelemmel.

– Te vadász vagy – leheltem leplezetlen csodálattal. Elvigyorodott. Alig hittem el, hogy itt áll mellettem az egyik tagja a legendás rendnek, melyről gyerekkoromban annyit hallottam. Az emeleten csapódott egy ajtó, az éles hang kizökkentett az ámulatból. Egy méregzöld selyemköntöst viselő fiú lépkedett végig a felső folyosón, álomtól leragadó szemekkel. Csupasz talpa alatt keserveset sóhajtott minden lépcsőfok. Ingerülten eltúrta arcába hulló vörös haját, mely kusza hullámokban omlott tarkójára. Ahogy a szolgálókat vakon kerülgetve közelebb ért hozzánk, feltűntek a szemei alatt húzódó sötét karikák. Sápadt, szeplős bőre kiugró arccsontjára simult, reszketeg kezeit egy gőzölgő tejeskávével teli bögrén melengette.

– Ki a szőke vendég? – kérdezte, amikor lehorgonyzott mellettünk. Volt valami megfoghatatlan vonás a bátor mosoly és a játékosan csillogó zöld szempár mö-

gött. Úgy nézett rám, mintha máris ismerné minden titkomat. Zavarba ejtett a közelsége, érdeklődő arca és nyilvánvaló közönye azzal kapcsolatban, hogy egy szál pizsamában állt előttünk egy zsúfolt teremben. Úgy tűnt, megszokott jelenőség volt ez a korai órákban, ugyanis mások egy pillantást se pazaroltak rá.

– Ben Sullivan – mutatott be Damien.

– Csak nem?! – húzódott szája pimasz vigyorra. – A kaviáros Sullivan? – Zavarosan pillantottam Damienre, aki elnyomott egy mosolyt, és bocsánatkérő pillantást küldött felém.

– A kaviáros Sullivan fia – bólintott végül vonakodva.

– Én Avery Michel vagyok.

A szolgálók szélesre tárták a franciaablakokat. Beszökött kintről a sós levegő és nagy meglepetésemre két hatalmas kutya. Olyannyira nem illettek a pompás teremhez, hogy először attól tartottam, csak képzelődöm a hosszú út miatt. Végigszáguldottak a csarnokon, mancsaikkal mintha jégen rohantak volna, úgy csúsztak át a márványpadlón. Egy lány rémült sikollyal ugrott hátra, mellkasához szorítva egy rakás szalvétát.

– Rendben vagy, Sally? – szólt oda Avery, és még közelebb lépett hozzám, hogy kitérjen a kutyák útjából, akik a következő pillanatban már el is tűntek a kapu mögött. A lány kezével próbálta csitítani zakatoló szívét, és rosszálló arccal bámulta a sáros tappancsnyomokat, amik a fényesre sikált márványról büntudatosan néztek vissza rá. Ösztönösen lepillantottam saját cipőmre, és megemeltem az egyik lábam. Damien felhorkant, találkozott a tekintetünk.

– Az istenekre! – dobta fel kezeit a szalmaszőke lány tehetetlenül. – Megmondtam már Kylannek, hogy zárja el őket. Majd az úrfi kezébe nyomom a felmosórongyot, hátha attól megjön az esze.

Meglepetten felvontam a szemöldököm. Nálunk, ha a szolgálók nyíltan így beszéltek volna bármelyik lakóról, még a környéken se találtak volna többé munkát. Avery azonban csak nevetett, és kénytelen voltam én is csatlakozni hozzá.

Damien megtartotta a szavát. Átvezetett a kastély számtalan folyosóján, megmutatta, hol lesz a szobám, merre az étkező és a konyha, hol találom a mosdókat, és melyik útvonalon jutok le leggyorsabban a parkba. Az épület – mérete ellenére – meglepően otthonos volt.

*

– Igen – bólintott Damien derűsen. – Ő is vadász. Nem kell majd sok idő, és rájössz, hogy feleannyira sem rémisztő és tiszteletet parancsoló a mai Vadászrend, mint ahogy azt a régi könyvekben írják. – A csarnok végébe mutatott, ahol csak most vettem észre egy csapat fiatal, akik a szélesre tárt üvegajtó mögött álldogáltak ugyanabban az öltözetben, mint amelyet Damien is viselt. Vágyakozva néz-

tem a kényelmesen nevetgélő társaságra egészen addig, amíg Damien fel nem ajánlotta, hogy bemutat. Akkor aztán örömmel menekültem volna bármelyik sarokba. Mielőtt azonban ellenkezhettem volna, már el is indult felénk, én pedig vonakodva követtem. Többen voltak, mint először gondoltam, de Damien legtöbbször áttörve egy elkülönülő trióhoz vezetett.

Egy sápadt, nagyon vékony, szőke fiú lovának támaszkodva adott tudományos előadást a másik kettőnek, élénken magyarázva valamit a nyereg stabilitásáról. A fekete hajú lány felhős tekintettel, vörösre festett ajkai között mentazöld cigarettát egyensúlyozva nézte őt, de figyelme minduntalan az erdő felé kalandozott. A másik fiú meg sem próbált érdeklődést színlelni, egy hatalmas, dobermanra emlékeztető kutya elég guggolt, az állat élénk csaholásába belefeledkezve vakargatta annak füleit.

– Uraim, hölgyem! – hívta fel magára figyelmüket Damien. A szőke fiú elhallgatott, és mind felénk fordultak. A lány megforgatta szemét, de mikor rám emelte tekintetét, kedvesen elmosolyodott.

– Kit hoztál? – kérdezte a kutya mellől feltápászkodó fiú, és figyelmeztetés nélkül kikapta a lány szájából a cigarettát, hogy elnyomja lakkozott lovaglócsizmája talpán.

– Ő itt Ben, Sullivan fia.

– Üdv a szigeten, Ben, Sullivan fia – rázott velem kezét a szőke fiú széles vigyorral. Megkönnyebbülve elnevettem magam. – Ki is az a Sullivan?

– Az üzletember, akinek a pénzén a híresen stabil nyerged vetted – felelt a fekete hajú fiú, és mind rám pillantottak. Helyeselve bólogattam, szemem sarkából láttam, ahogy Damien elnyomott egy mosolyt.

A lován könyöklő szőke fiúról megtudtam, hogy Zale Hennigarnek hívják, és ő a hajóskapitányunk fia. Csak hónapokkal érkezésem után árultam el neki, hogy Hennigar kapitány abban a pillanatban a szívembe lopta magát, hogy utunk első estéjén megtagadta a nagyobb fejadagot apámtól. A fekete hajú lány, Odelia Laine fiatalabb volt mindegyikünkénél, épp csak betöltötte a huszonkettőt. Még nála is szűkszavúbb volt bátyja, Kylan White, aki már a beszélgetés elején visszafordította megszathatatlan figyelmét kutyájára, aki hűségesen dőlt gazdája lábának. Kylan minden percben látszólag dühösen morogva leporolta ébenfekete nadrágjáról a kutya barnán csillogó szőrét, de szája sarkában mosoly bujkált, ahányszor kedvence csillogó szemébe nézett. Nem sokkal később csatlakozott hozzánk a vörös hajú fiú is, aki köntösét egyenruhára cserélte.

– Miért is nem késtem el?

– Ezen a ponton senki nem tudja, mikor indulhatunk el – panaszkolta Odelia. – Engem az sem lepne meg, ha kihagynánk a napot.

– Az elsőt? – horkant fel Zale, és kérlelő tekintettel Avery bögréjéért nyúlt. – Esélytelen. A képzésre jöttél, Ben? – fordult hirtelen felém. Mindannyian őszin-

te érdeklődéssel néztek rám, csak a körülöttünk állók izgatott csevejét, a lovak prűszkölését és a varjúkárógást lehetett hallani.

– Igazából nem tudom, miért jöttem – mondtam zavartan. Ötletem sem volt, milyen képzésről beszél. – Csak elkísértem apámat.

– Élmény lehet Sullivannal utazni – jegyezte meg óvatosan Damien.

– Láttam őket Freddie-vel az iroda előtt, mielőtt lejöttem. Nem sokan járnak ide csak úgy, kevés látványosságot találsz.

– Számomra már maga a sziget is egy látványosság – vontam vállat.

– Hát persze, mert a Forduló hajnalán érkeztél – legyintett Damien. Hozzá ért a tejeskávé, de fintorogva visszaadta Averynek, aki mohón kortyolt bele. – Ilyenkor zajlik az élet odalenn, még az is vesz gyümölcsöt, akinek egész évben nem futja rá.

– Ez nem igaz – ellenkezett Odelia, és felém fordult. – Damiennek meggyőződése, hogy a faluban mindenki nyomorúságban él. Aki nem engedheti meg magának, az ilyenkor sem pazarolja a pénzét gyümölcsökre és ostoba talizmánokra.

– A fiú nevetve megcsóválta a fejét.

– Mikor jártál lent legutóbb, hogy ilyen jól értesült vagy?

A lány elpirulva lehajtotta a fejét.

*

Az utolsó, kastélyban köszöntött szeptember úgy érkezett, akár az összes többi. Esővel; elmosva az augusztus végi forró napokat, a hátsó kertben pihegve töltött napsütéses órákat, és bármi gyanút afelől, hogy az idei vadászat eltérhet minden eddigitől. A mélyszürke felhők mögött megbúvó csillagok próbálták jelezni, hogy valami készülóban van. A változó szél nyomában ott settenkedett a veszély, de a Forduló éjszakáján nem figyeltek az ég szavára. A terasz melletti fekete sátor védelmében a frakkban rohangáló pincérek halmokban hordták a homárt és a lazacot, olajbogyók gördültek a vendégek cipőtalpa alatt, vörösbor loccsant a vajszínű csipkés terítőre. A sikeres vadászat ígérete megrészegítette az ünneplő sokaságot. Megfeledkeztek az égről, tekintetük a földön ragadt. Vágyakozva bámulták a finom falatokat és a táncolókat, engedtek a kísértésnek, melynek, tudták, a hajnal első sugarától ismét ellenállnak majd.

Odelia fáradt közönnyel ült a második emeleti szobája ablakában. Fekete koktéluhája felgyűrődött, elmerengve simított végig az érdes csipkeszegélyen, másik kezében egy pohár koktélt szorongatott. A kristálypohár visszatükrözte a szoba lágy fényeit, a halványrózsaszín ital finoman fodrozódott, ahogy csuklóját körözve táncoltatta. Az odalenti beszélgetők hangját elnyomta a lassú, kitartó eső zaja. Mélyet szívott a párás levegőből. Nem fordult meg az ajtó nyikorgására, tovább bővölte a sátor tetejét, alatta szinte látta az ünnepi kavalkádot. Nem volt

szüksége nagy képzelőerőre, minden egyes évben ugyanúgy zajlott a Forduló éjszakája. Már fél tíztől megállás nélkül ettek és ittak, éjfélkor az este a tetőfokára hágott, még a csapból is pezsgő folyt, majd lassan hanyatlott a hangulat háromig. Négykor már csak a legkitartóbb ünneplőket találták az asztalok mellett, félbehajtott borfoltos zakók és az est folyamán ledobott magassarkú cipők meghitt körében.

A másik ablakhoz fordult, mely előtt ott állt imént érkezett látogatója. Borús arccal nézett maga elé, nem törődve a lenti hangzavarral. Kezében tartotta levetett zakóját, fekete ingujját lustán feltúrta, nyakkendőjét már órákkal ezelőtt meglazította.

– Először fordult elő, hogy tovább bírtam nálad – szólalt meg rekedten. Pimasz mosoly táncolt ajkain, ahogy Odeliára pillantott.

– Még az éjféle káosz alatt eljöttem. – A lány megitta pohara tartalmát, rúzsfoltot hagyva a hideg kristályon. Hűvös szépségként jellemezték. Jégkék szeme és vérvörös ajkai feltűnő jelenséggé emelték, arisztokratikus bájait pedig csak erősítette határozott jelleme. – Netán lemaradtam valamiről?

Kylan megrázta a fejét, és felhorkantott. Bátyja sokban hasonlított Odeliára. Arcuk épp olyan éles vonásokkal volt megáldva, hollófekete hajuk és csontos, szikár megjelenésük nem hagyott kételyt maga után. A lányt figyelő szempár azonban sötét volt, már-már fekete, a fiú arca pedig sápadt, akár a hó. Sokáig alkalmatlannak hitték Kylant. Tizenhat éves koráig állandóan betegeskedett, gyenge és halovány volt, mint egy hervadozó liliomszirom. Hetente boszorkányt hívtak mellé, tizenkét éves korában a falusi cselédasszony titokban, a fiú lelki üdvét féltve még papot is rendelt hozzá. A sok gyengélkedés mintha megerősítette volna. Amikor betöltötte a tizenhetet, hirtelen megnyúlt, arca megkeményedett, szeme egészségtől ragyogott. A boszorkány szerint előre kipihente magát egy életre. Hogy az mennyi évet takart, arról nem szólt a fáma.

– Szeptember – mondta halkán, többet sejtető hangsúllyal. – Mit mondanak? Az eső rossz ómen?

Odelia gondterhelten sóhajtva feltápáskodott az ablakból, poharát csupasz lába mellé tette a fapadlóra, és behúzta a csipkefüggönyt. A birtokot környező erdő szélén felsejlett néhány apró, meleg otthon sötét ablakokkal, ködben úszó kertekkel. A távolabb fekvő óceánt nem látta, csupán emlékeiben idézte fel a tiszta, napsütéses időben könnyen kivehető partot, a habos hullámokat és a horizontról érkező hajók csontszínű vitorláit. Alig várta az első hajnali napfényt, mely egészen kiskora óta az ablakhoz csalogatta minden Forduló reggelén, hogy a máskor magányos, kietlen tengert ellepő hajókat figyelje.

– Még nem hallottam semmit. Lassan kezdem azt hinni, hogy teljesen mindegy, milyen előjelet kapunk. – Odakint egy villám fénylett fel, egy pillanatra felfedve az óceánt, majd szinte azonnal dörrent az ég. Valaki sikított az ünneplők között, nevetés és kiabálás hallatszott. Kylan elfintorodott. – Kénytelenek befejezni.

– Remélem – dobta le zakóját a fiú az ágy melletti indigó bársonyfotelbe. Arcára újabb villám fénye vetült, az eső vadul verte a kifeszített sátort. – Bár, azt is reméltem, hogy reggelre felszárad a talaj, és nyugodtan kilovagolhatunk...

– Már reggel indultok? – kérdezte Odelia meglepetten. Mindig szeptember elsején kezdték a vadászatot, így ment ez évtizedek óta, de a Forduló hajnalokig elnyúló ünnepe megakadályozta, hogy túl korán küldjék ki az első csapatot. Kylan szemmel láthatóan maga sem örült az ötletnek, hogy pár óra múlva esőben vágtazzon a tölgyfák rengetegében ilyen viszonyok között.

– Délelőtt érkezik egy csoport. Azt akarják, hogy akkorra elhagyjuk a birtokot, hogy nyugodtan körbe lehessen őket vezetni.

– Érdekes. Ezek szerint újabban a turisták élveznek előnyt velünk szemben.

– Újabban? – vonta fel szemöldökét Kylan. Odelia nevetve kiengedte vállig érő haját a kontyból.

*

A szigeten mélyebb volt a sötétség, mint bárhol, ahol addigi és azóta tartó életem során jártam. Mindent befedett, a csillagok csak időnként pillantottak le ránk, amikor megtiszteltek átható figyelmükkel, és olyankor a lakók hangulata nyilvánvaló javuláson ment át. Egyébként mindent vaksötét borított. Tompán lobogó fáklyákra és mélán kinyújtott, lustán tapogató tenyeremre támaszkodtam, amikor végigbotladoztam a hátsó kerten, hogy megtegyem első utam a pincébe.

– Az asztalra ügyelj – hallottam Odelia mosolygó hangját valahonnan. Összerezentem, és épp egy lépéssel túl későn álltam meg, elegánsan felborítva egy széket. – Nem voltam biztos benne, hogy lejösz.

– Hogy tudsz tájékozódni? – kérdeztem szitkozódva, ügyetlenül felállítva a széket, és Odelia hangját követve mellé léptem.

– Az évek – mondta. – Ki tudja, hogy lejöttél?

– Csak Damien. Találkoztam vele a folyosón, érdekelte, hova megyek. – Ez nem volt igaz. Indulás előtt átsurrantam a szobájába, és megkérdeztem tőle, hogy szerinte el kellene-e fogadnom Odelia meghívását. Kifejeztem – szerinte felesleges és nevetséges – aggodalmam, ő pedig a képembe nevetett, hogy ha már eddig azért nyafogtam, hogy többet megtudjak a vadászatról, épp itt az ideje, hogy a szeretett freskóimnak búcsút mondjak, és az igazi félelem szemébe nézzek.

Nem értettem, mire gondol. Ahogy a megviselt vaskapu előtt álltam a határozott lány oldalán, és fejemben dübörgött Damien hangja, a sejtelmes hangsúly, amivel leküldött a kertbe, minduntalan arra gondoltam, hogy valami olyanba keveredem épp, amire nem állok készen. Odelia egy magabiztos mozdulattal kitárta a kaput, és benyomott maga előtt a szűk helyiségbe. Amikor némi tapogató és mocorgás után fény gyulladt fölöttem, akkor ébredtem rá, hogy egy öreg liftben állunk. Gyenge, kék láng lobogott a szűk fülke tetején, és egy rozsdáette kar állt ki

a falból a rácsokkal biztosított ajtó mellett. Odelia a földön heverő lábából puha, fekete korongokat húzott elő.

– A füledbe – mondta, kezembe nyomva egy párt. – Próbálj kicsit lehiggadni, Ben... megérik, ha félsz.

– Nem félek – morogtam makacsul, a korongokat nyomkodva. Puha, szivacsos állaguk volt, de tömött, akár a ragacsos rizssütemény, amit mézzel és jázminporral kínálnak születésnapokon a hideg bodzapuding mellé. Az egyiket a fülembe nyomtam, és mintha azon az oldalon megszűnt volna a külvilág.

– Ezt nekik hiába mondod majd.

Reszketeg lélegzetet vettem. Továbbra sem volt világos, miért az éjszaka közepén kell leosonnunk, minden szempártól védve, mintha tilosban járnánk. Amennyire tudtam, a lány elismert vadász volt, szabad bejárással bárhová a birtok területén. Számtalanszor láttam őt az ablakomból eltűnni a vaskapu mögött.

– Bármi történik, ne vedd ki a szivacsot, amíg odalent vagyunk.

– Mi történik, ha kiveszem? – Mosolygott. A kék fényben még lélegzetelállítóbbak voltak vonásai, kísértetiesen hasonlított a légistenekre, akiket barlangfalakra festettek évekkel ezelőtt. Olyan volt, mint egy jelenés – valami, ami egy této-va érintésre elillan, elérhetetlen és félelmetesen közeli egyszerre. Odelia viszont nem volt érinthetetlen. Kemény volt, szilárdan állt a lábán, tekintete erőt és bizalmat sugárzott. Kapaszzkodhattam belé, és tudtam, nem illan előlem sehová.

– Nem tudom – felelte. – Avery erről többet tudna mesélni.

Sóhajtván fülembe dugtam a másik szivacsot is, és rábíztam magam. Csak abból jöttem rá, hogy Odelia meghúzta a kart, hogy hirtelen ismét ránk borult a fojtogató sötétség, majd a gyomromban éreztem, hogy a lift nagyot rándulva megindult lefelé. Szívem kattogása töltötte ki az érzéseimet, éreztem a lány hűvös, száraz ujjait az enyémeken. Tovább tartott az út, mint arra számítottam. Lassan haladtunk, és a bőröm borzongott a folyamatosan zuhanó hőmérséklettől. Bár szemem képtelen volt hozzászokni a sötétséghez, érezni véltem a körülöttem remegő falakat, és szinte előre tudtam, mikor fog végre megállni a lift. Ösztönösen kaptam Odelia keze után. A liftajtó vontatottan kinyílt, és pislognom kellett, hogy szemem képes legyen befogadni az elé táruló látványt. A már ismerős kék láng vékony vonalban végigfutott a folyosó mennyezetén, és hirtelen láttam az arcom előtt felcsapó, szakadozó lélegzetem. A hátulról jövő gyengéd lökésre kiléptem a fürkéből, és megcsapott a nyirkos pincékre jellemző dohos, penészes szag, mely minden sarkot átjárt idelent. Kérdezni akartam. Megtudni, miért van ilyen átkozott hideg, mégis mitől lángol a mennyezet, és mit látok majd a folyosó két oldalán sorakozó cellaajtók mögött. Tudni akartam, miért nem hallhatok, miért lehet megrázóbb idelent a hang, mint a látvány, amikor már most feltűnt az egyik rács mellé felkent száraz vérfolt. Úgy tűnt, a valóság rémisztőbb, mint ameddig a fantáziám elér. Persze ma már tudom, hogy az uralható rémület eltörpül a hideg kegyetlenség mellett.

Az első cella elé merészkedtem, és benéztem a rácson. Talán meg kellett volna könnyebbülnöm, de inkább csalódott voltam, amikor üresség fogadott. Sötétség, csupasz falak, a plafonról csöpögő állott víz, néhány barnás folt a padló mocskos csempéjén. Odelia türelmesen végigjárta velem az egész pincét, belesett velem az összes cellába, de egy démon se nézett velem farkasszemet, és a kirándulás végére úgy éreztem, inkább várt odalenn unalom, mintsem félelem. Ahogy azonban Odelia mellettem állt és acélos arccal figyelte minden mozdulatom, az az érzésem támadt, hogy velem van a gond. Látnom kellene valamit, tudnom kellene, mit néz olyan sötét tekintettel, min akad meg a szeme egy-egy cella előtt, mitől hőköl hátra, amikor a hátulról negyedik rács elé érünk, és miért vágja zsebre reszketeg kezeit, amikor visszakísér a liftfülkébe, és kiveszi a hidegtől pirosuló füleimből a szivacsokat.

– Ha látni akarod, hinned is kell benne – mondta, amikor kiléptünk a fürkéből a sós levegőbe. Megkívántam a fűszeres homárt, amit előző nap vacsoráztam kakukkfűves párolt burgonyával és gránátalmazselével.

– Én hiszek benne – bizonygattam makacsul. – Néha úgy érzem, jobban, mint ti magatok.

Elnézően mosolygott, ahogy a tapasztalt, sokat látott felnőttek szoktak a naiv gyerekekre, és a szobám ajtaja előtt szólalt csak meg legközelebb. Hirtelen pánik fogott el, és visszanéztem a folyosóra, nem hagytam-e szárnyomokat a padlón. Belereccsent a nyakam.

– Te abban hiszel, amit a könyvek írnak rólunk, Ben. Legendás hősökben és a megátalkodott gonoszban. A valóságot kell elhinned ahhoz, hogy meg is lásd azt.

– Ennek semmi értelme, Lia – sóhajtottam frusztráltan, a tarkómat masszírozva fagyos tenyeremmel. Kitárult a folyosó végén Damien ajtaja, és kilépett rajta Avery, szeme vörös és duzzadt, reszkető ujjai bizonytalanul markolták a kilincset, ahogy megtorpant, amikor ránk esett tekintete.

– Ez gyors volt – jegyezte meg. – Láta őket?

– Nem – felelt a lány, mintha nem álltam volna közvetlenül mellette. Elhúztam a szám.

– És ugye...

– Nem.

Avery biccentett, és egy pillantásra sem méltatva elcsoszogott mellettünk.

– Nézd el neki – mosolygott Odelia szomorkásan. – Nem alszik jól.

– Igen – bólogattam. – Ezt már hallottam.